

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **V. de la C. R. H.** nar. ..., státní příslušnost Kubánská republika, hlášena k pobytu na adrese Přijímací středisko Zastávka u Brna, Havířská 513, proti žalovanému **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2017, č. j. OAM-769/ZA-ZA11-ZA15-2017, ve věci mezinárodní ochrany,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2017, č. j. OAM-769/ZA-ZA11-ZA15-2017, **se z r u š u j e a v ě c e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení výše uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), vyslovil nepřipustnost její žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a zastavil řízení z důvodu nepřipustnosti žádosti dle § 25 písm. i) tohoto zákona. Žalovaný v třetím výroku rozhodl

source not found.

o tom, že státem příslušným k posouzení žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále také jen nařízení „Dublin III“), je Chorvatská republika.

Žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobkyni nesvědčí žádné z kritérií pro stanovení příslušného členského státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 8 – 15 nařízení Dublin III., proto vyšel z dikce čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení, který stanoví mezinárodní příslušnost státu v případě nemožnosti aplikace výše uvedených článků v tom smyslu, že k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Žalovaný sejmul žalobkyni otisky prstů a tyto zaslal do systému EURODAC, z jehož údajů vyplynulo, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu v Chorvatské republice, a to dne 30. 8. 2017, pod ev. číslem ... Chorvatská republika uznala příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu a svou akceptaci žalovanému oznámila dne 2. 10. 2017.

V žalobě žalobkyně jednak žádala o přiznání odkladného účinku, poukazovala na nutnost zvažovat v podobných případech, zda nedochází ve státě, kam má být žadatel předán, k systematickým nedostatkům v azylovém řízení, namítala pochybení, spočívající v nenaplnění zásad §§ 3, 50, 52 a 68 správního řádu, v čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení a rovněž v čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, když jí hrozí ponižující zacházení při cit. předání. V doplnění žaloby, soudu doručeném dne 3. 11. 2017, žalobkyně namítala, že žalovaný nijak nepřihlédl k okolnostem jejího případu, a to k azylovým procedurám v Chorvatsku, neposoudil její důvody azylu a nepřihlédl k tomu, že dle čl. 3 nařízení č. 604/2013 je příslušným státem k posouzení těchto důvodů Česká republika. V doplnění žaloby pak prakticky tvrdila, že Chorvatská republika je zemí, kde dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení, odkázala v tomto smyslu na Zprávu Úřadu Vysokého komisaře z ledna 2015, kde mj. stojí, že s ohledem na náhlý příchod velkého počtu uprchlíků nebylo možné v zemi vést řízení o individuálním posouzení statusu uprchlíka, z tohoto důvodu země uplatnila skupinová rozhodnutí o postavení uprchlíků, přičemž každý člen skupiny byl považován za uprchlíka prima facie, pokud nebyl prokázán opak. Dle zprávy pak nejsou ani dostatečná opatření pro integraci osob, kterým byla udělena doplňková ochrana. Odkázala i na zprávu MZV USA o stavu lidských práv za rok 2016 v Chorvatsku ze dne 3. 3. 2017, která popisuje, že mezi 1. lednem a skutečným uzavřením tzv. balkánské migrační cesty – tedy 9. březnem – dorazilo do země přibližně 105 tisíc migrantů a žadatelů o azyl, téměř všichni vyjádřili svůj záměr tranzitu do jiných zemí EU a úřady jim byl povolen před 9. 3., pokud pocházeli z Iráku, Sýrie a Afghanistanu. UNHCR opakovaně vyjádřil obavy, že de facto určení statusu azylu by nemělo být provedeno na základě státní příslušnosti. V uvedených souvislostech v zemi narostl nacionalismus, což mělo dopad na práva menšin.

Krajský soud dne 6. 11. 2017 rozhodl o žádosti žalobkyně na přiznání odkladného účinku žaloby, učinil tak za situace, kdy neměl k dispozici správní spis, a z vyjádření žalovaného vyplynulo, že se situací v Chorvatské republice zabýval.

Posléze z vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 15. 12. 2017 vyplynul nesouhlas s námitkami žalobkyně, žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na správnosti žalobou

source not found.

napadeného rozhodnutí. Uvedl, že postupoval v souladu s dublinským nařízením i jednotlivými ustanoveními správního řádu. S žalobkyní byl proveden dne 21. září 2017 pohovor, žalobkyně vyjádřila s postupem případného navrácení po seznámení se s dublinským nařízením nesouhlas, avšak k dotazu, proč by se nemohla vrátit do Chorvatska, odpověděla, že v ČR se cítí lépe a cílem její cesty byla Česká republika. Žalovaný tak považuje současná žalobní tvrzení za rozšíření skutkových tvrzení, posouvající důvody žalobkyně mimo obsahovou rovinu jejích sdělení, což žalovaný považuje za účelové. Správní orgán je přesvědčen, že s problémem případných systémových nedostatků azylového řízení v Chorvatsku vypořádal z úřední povinnosti, námitky žalobkyně jsou tak pouze v rovině polemiky s fakty, uvedenými v rozhodnutí. Poukazuje na to, že cílem dublinského systému není možnost žadatelů vybrat si k podání žádosti o mezinárodní ochranu ekonomicky nejvyspělejší zemi EU, ale racionalizace posuzování žádostí o udělení mezinárodní ochrany a zabránění zahlcení systému povinností státních orgánů zabývat se několikanásobnými žádostmi podanými stejným žadatelem (asylum shopping).

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak postupem dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tedy zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise a vyžaduje doplnění.

Z obsahu předloženého správního spisu plyne, že dne 21. 9. 2017 poskytla žalobkyně údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice, stejného dne s ní byl proveden i pohovor. Uvedla, že je občankou Kubánské republiky, svobodná, bez politické příslušnosti. Uvedla dále, že 13. 5. 2016 vycestovala letecky z Havany do Moskvy, 4. 10. 2016 odletěla do Černé Hory. Tam zůstala pět měsíců, poté pobývala čtyři měsíce v Srbsku a odtud cestovala přes Bosnu a Hercegovinu, Chorvatsko a Itálii do České republiky. V Itálii strávila týden. Do ČR přicestovala nelegálně 17. 9. 2017. K dotazu žalovaného, zda podala žádost o azyl v jiném státě, či disponuje uděleným vízem nebo povolením k pobytu, žalobkyně uvedla, že ne. Popsala své problémy na Kubě, nechtěla se stát jako budoucí učitelka členem mládeže a rodiče ji vyhodili z domu. V průběhu pohovoru žalobkyně uvedla, že měli s přítelem v Rusku kubánského známého, jehož bratr má dobré zkušenosti s pobytem v ČR, kde jsou dle jeho slov Kubánci vítáni. Peníze na cestu získal přítel prodejem zděděného domu na Kubě. Cestovali ale po horách, v Chorvatsku je okradli a museli vyhledat policii. Jejich cílem byla ČR. Je si vědoma dokumentů, které tam proběhly, ale nechtěla tam nikdy zůstat. Do Chorvatska nechce, chce žít v ČR, naučit se zdejší jazyk, studovat zde a pracovat. Součástí správního spisu je zpráva o podání žádosti o azyl v Chorvatské republice, protokol o seznámení žalobkyně s podklady žalovaného ze dne 11. 10. 2017.

Soud hodnotil výše citované skutečnosti jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, **že žaloba je d ů v o d n á.**

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

source not found.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu, je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Podle čl. 7 odst. 1 cit. nařízení se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v této kapitole (tj. III. kapitole, články 8 – 15, jejichž znění je citováno v žalobou napadeném rozhodnutí, a proto na ně soud pro stručnost odkazuje).

Podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce cit. nařízení není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

Žalobkyně de facto namítá nesprávnou aplikaci čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III, v doplnění žaloby odkazuje na výše uvedené skutečnosti podkladů, které shrnují určité nedostatky v řízeních o mezinárodní ochraně v Chorvatské republice v posledních dvou letech.

Při posouzení předmětné věci krajský soud vycházel z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 Azs 12/2017-72 opakovaně uvedl: *„Úvaha správního orgánu týkající se možnosti přemístění žadatele musí být obsažena v rozhodnutí o každém jednotlivém případě, bez ohledu na to, do jaké země má být žadatel přemístěn (viz rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2015, čj. 1 Azs 248/2014-27, nebo ze dne 12. 9. 2016, čj. 5 Azs 195/2016-22). Žalovaný ve svém rozhodnutí pouze mechanicky vyjmenoval, proč nelze použít žádné z kritérií v kapitole III nařízení, a následně použil první pododstavec dotčeného ustanovení, na jehož základě určil jako příslušný stát k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu Itálii. Pokud však úvaha žalovaného o tom, že v dané zemi neexistují systémové nedostatky, není podložena konkrétními důkazy nebo zcela chybí, je toto rozhodnutí nepřezkoumatelné. To měl být také správný závěr městského soudu, jehož povinností je zkoumat takovou vadu z úřední povinnosti a vadné rozhodnutí zrušit.“* Nejvyšší správní soud dále uvedl, že *„Obecné formulace o společném evropském azylovém systému, který je vybudován na vzájemné důvěře v dodržování lidsko-právních dokumentů, a dále o Itálii jako členském státu Evropské unie, považovaném za bezpečnou zemi původu, jsou vyvratitelné domněnky, které má správní orgán zkoumat z úřední povinnosti. Tato tvrzení navíc žalovaný uvádí zcela mechanicky i ve vztahu k jiným členským státům, přitom pro ně nemá oporu ve spisu. Nemohou proto obstát jako nosný argument ani pro rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, ani pro následné zamítnutí žaloby; viz k tomu rozsudek NSS ze dne 30.*

source not found.

11. 2016, čj. 2 Azs 304/2016-26, ve kterém je mj. také demonstrativní výčet možných zdrojů informací o stavu azylových řízení a podmínek přijetí v členských státech EU (např. AIDA, ECRE, diplomatické mise České republiky, zprávy Evropské komise či nevládních organizací jako Amnesty International, Human Rights Watch aj.). Nadto tyto informace musejí být aktuální.“

Výše uvedené závěry shrnuté Nejvyšším správním soudem v citovaných rozsudcích lze plně vztáhnout i na nyní posuzovanou věc. Žalovaný použil obdobné obecné informace o základních zárukách a zásadách azylového práva a řízení ve vztahu k Chorvatské republice jako bezpečné zemi původu (viz výše – vyjádření žalovaného k žalobě), přičemž uvedenou úvahu nepodpořil žádným důkazem, tj. žádnou z výše citovaného demonstrativního výčtu zpráv, která by byla založena ve spise. Krajský soud tak nemohl správnost či nesprávnost takové úvahy potvrdit či vyvrátit. V doplnění žaloby žalobkyně odkazuje na Zprávu MZV USA a na Zprávu Úřadu Vysokého komisaře, které popisují určité problémy v azylovém systému Chorvatské republiky, zejména poté, co do země přišly desítky tisíc migrantů a žadatelů o azyl. Soud je přesvědčen, že takové skutečnosti nemůže zcela ignorovat s poukazem na to, že žalobkyně žádné

nedostatky v azylovém řízení nezmínila, a to zejména s ohledem na jasnou judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz shora) pro případy navrácení žadatelů o azyl do dalších zemí Evropské unie.

Úlohou krajského soudu přitom není nahrazovat činnost správního orgánu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí neoznačil jedinou zprávu, z níž by bylo možné jím učiněnou úvahu o tom, že v Chorvatské republice nedochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, zhodnotit. Krajský soud se nad uvedeným postupem ze strany žalovaného pozastavuje, neboť z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu, ale i z dalších jeho rozhodnutí v obdobných věcech z poslední doby je zcela zřejmý právní názor tam vyslovený, tedy, že správním orgánem učiněná úvaha v každém individuálním případě musí být podložena příslušnými a aktuálními zprávami, které musí být součástí správního spisu, tak aby správní soud mohl rozhodnutí žalovaného řádně přezkoumat.

Z výše uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že napadené rozhodnutí je postiženo vadami řízení a soudu proto nezbylo, než v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. V něm žalovaný doplní správní spis o aktuální materiály dokládající současný stav v azylovém řízení Chorvatské republiky a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu a přezkoumatelným způsobem se vypořádá s otázkou, zda existují závažné důvody se domnívat, že v této zemi dochází k systémovým nedostatkům, které by pro žalobkyni představovaly riziko nelidského či ponižujícího zacházení.

Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně, která byla ve věci úspěšná, náklady řízení nežádala a podle obsahu spisu jí ani žádné náklady řízení nevznikly, proto soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 16. leden 2018

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
R. V.